

Sentencja

- 1) Artykuł 5 ust. 1 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych, zmienionej Porozumieniem o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r., należy interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego jest uprawniony do zakazania reklamodawcy zamieszczania, według słowa kluczowego identycznego ze wspomnianym znakiem lub do niego podobnego, które ów reklamodawca wybrał bez zgody właściciela w ramach usługi odsyłania w Internecie, reklamy towarów lub usług identycznych z towarami lub usługami, dla których rzeczony znak został zarejestrowany, jeżeli reklama ta nie pozwala lub z trudnością pozwala przeciętnemu internaucie na zorientowanie się, czy reklamowane towary lub usługi pochodzą od właściciela znaku lub z przedsiębiorstwa powiązanego z nim gospodarczo, czy też przeciwnie, od osoby trzeciej.
- 2) Artykuł 6 dyrektywy 89/104, zmienionej Porozumieniem o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r., należy interpretować w ten sposób, że jeżeli używanie przez reklamodawców oznaczeń identycznych z danym znakiem towarowym lub do niego podobnych jako słów kluczowych w ramach usługi odsyłania w Internecie może zostać zakazane na podstawie art. 5 tej dyrektywy, to tacy reklamodawcy nie mogą co do zasady powoływać się na wyjątek ustanowiony w art. 6 ust. 1 wspomnianej dyrektywy celem uniknięcia takiego zakazu. Do sądu krajowego należy jednak ustalenie, na podstawie okoliczności właściwych danej sprawie, czy faktycznie nie miało miejsca używanie w rozumieniu art. 6 ust. 1 lit. b) lub c) rzeczony dyrektywy, które można by uznać za zgodne z uczciwymi praktykami w handlu i przemyśle.
- 3) Artykuł 7 dyrektywy 89/104, zmienionej Porozumieniem o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r., należy interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego nie jest uprawniony do zakazania reklamodawcy zamieszczania, w przypadku wpisania do wyszukiwarki oznaczenia identycznego ze wspomnianym znakiem lub do niego podobnego, które ów reklamodawca wybrał bez zgody właściciela jako słowo kluczowe w ramach usługi odsyłania w Internecie, reklamy dotyczącej dalszej sprzedaży towarów używanych, wytworzonych i wprowadzonych do obrotu w EOG przez owego właściciela lub za jego zgodą, chyba że istnieją uzasadnione powody w rozumieniu art. 7 ust. 2 dyrektywy 89/104, które motywują sprzeciw tego właściciela, na przykład gdy takie używanie skłania do myślenia, że między sprzedawcą a właścicielem znaku towarowego istnieją powiązania gospodarcze, lub gdy takie używanie w istotny sposób narusza renomę znaku towarowego.

Sąd krajowy, do którego należy przeprowadzenie oceny, czy w zawisłej przed nim sprawie istnieją takie uzasadnione powody:

- nie może stwierdzić — tylko ze względu na to, że reklamodawca używa znaku towarowego należącego do innej osoby z dodaniem określeń wskazujących na to, że dany towar jest przedmiotem dalszej sprzedaży, takich jak „używany” lub

„z drugiej ręki” — iż ogłoszenie reklamowe skłania do myślenia, że między sprzedawcą a właścicielem znaku towarowego istnieją powiązania gospodarcze lub że w istotny sposób narusza ono renomę tego znaku;

- jest zobowiązany stwierdzić, że taki uzasadniony powód istnieje, jeżeli sprzedawca usuwa bez zgody właściciela znaku towarowego, którego używa w ramach reklamy własnej działalności handlowej, wzmiankę o tym znaku zamieszczoną na towarach wytworzonych i wprowadzonych do obrotu przez wspomnianego właściciela i zastępuje ją etykietą, na której widnieje nazwa tego sprzedawcy, zatajając w ten sposób rzeczony znak, oraz
- jest zobowiązany stwierdzić, że sprzedawcy specjalizującemu się w dalszej sprzedaży używanych towarów oznaczonych znakiem towarowym należącym do innej osoby nie można zakazać używania owego znaku do celów poinformowania odbiorców o jego własnej działalności, która obejmuje, poza sprzedażą używanych towarów tej marki, sprzedaż innych towarów używanych, chyba że dalsza sprzedaż tych innych towarów może ze względu na swój rozmiar, sposób przedstawienia lub złą jakość istotnie naruszyć wizerunek znaku towarowego, który właścicielowi udało się dla niego wykreować.

(¹) Dz.U. C 55 z 7.3.2009.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 1 lipca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione, Włochy) — Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate przeciwko Paolowi Speranzy

(Sprawa C-35/09) (¹)

(Podatki pośrednie — Podatek od podwyższenia kapitału zakładowego — Artykuł 4 ust. 1 lit. c) dyrektywy 69/335/EWG — Przepisy krajowe przewidujące opodatkowanie rejestracji czynności podwyższenia kapitału zakładowego spółki — Solidarne zobowiązanie podatkowe ciążące na spółce będącej beneficjentem oraz na notariuszu — Brak rzeczywistego wniesienia wkładów kapitałowych — Ograniczenie dostępności środków dowodowych)

(2010/C 234/16)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte suprema di cassazione (Włochy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate

akt podwyższenia kapitału zakładowego spółki, pod warunkiem że funkcjonariuszowi temu przysługuje roszczenie zwrotne przeciwko spółce będącej beneficjentem wkładu.

Strona pozwana: Paolo Speranza

(¹) Dz.U. C 82 z 4.4.2009.

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Corte suprema di cassazione — Wykładnia art. 4 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 69/335/EWG z dnia 17 lipca 1969 r. dotyczącej podatków pośrednich od gromadzenia kapitału (Dz.U. L 249, s. 25) — Uchwała zgromadzenia wspólników o przekształceniu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w spółkę akcyjną — Podatek od związanego z tym podwyższenia kapitału zakładowego — Przepisy krajowe stanowiące, że za zapłatę podatku solidarnie odpowiedzialni są spółka dokonująca podwyższenia kapitału i notariusz.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 1 lipca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy — Rzeczpospolita Polska) — Polska Telefonia Cyfrowa sp. z o.o. przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej

(Sprawa C-99/09) (¹)

(Usługi telekomunikacyjne — Dyrektywa 2002/22/WE — Artykuł 30 ust. 2 — Przenoszenie numerów telefonicznych — Uprawnienia krajowych organów regulacyjnych — Opłata pobierana od abonenta — Zniechęcający charakter — Uwzględnienie kosztów)

(2010/C 234/17)

Język postępowania: polski

Sentencja

1) Artykuł 4 ust. 1 lit. c) oraz art. 5 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 69/335/EWG z dnia 17 lipca 1969 r. dotyczącej podatków pośrednich od gromadzenia kapitału w brzmieniu ustalonym na mocy dyrektywy Rady 85/303/EWG z dnia 10 czerwca 1985 r. należy interpretować w ten sposób, że przepisy te nie zabraniają państwu członkowskiemu określić, że chwila zarejestrowania czynności podwyższenia kapitału zakładowego spółki jest chwilą, w której następuje zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego z tytułu podatku kapitałowego, pod warunkiem jednak, że zachowany zostanie związek pomiędzy pobraniem tego podatku a rzeczywistym wniesieniem wkładów na rzecz spółki będącej beneficjentem podwyższenia kapitału. Jeżeli w czasie dokonywania tej czynności wkłady nie zostały jeszcze wniesione i jeśli nie jest pewne, czy zostaną one wniesione, państwo członkowskie nie może żądać zapłaty podatku kapitałowego, dopóki wniesienie wkładów nie stanie się pewne. Zasadę skuteczności należy interpretować w ten sposób, iż niezgodne z nią są przepisy krajowe, które ograniczają dostępność środków dowodowych służących do wykazania przed sądami podatkowymi braku rzeczywistego wniesienia wkładów na pokrycie uchwalonego przez spółkę podwyższenia kapitału zakładowego do możliwości powołania się na prawomocny wyrok cywilny stwierdzający nieważność lub unieważniający rejestrację, tak iż podatek kapitałowy musi zostać w każdym wypadku zapłacony, a jego zwrot może być uzyskany jedynie w oparciu o taki wyrok cywilny.

Sąd krajowy

Sąd Najwyższy

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Polska Telefonia Cyfrowa sp. z o.o.

Strona pozwana: Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Sąd Najwyższy — Wykładnia art. 30 ust. 2 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywy o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108, s. 51) — Przenoszenie numerów telefonicznych — Obowiązek uwzględniania przez krajowy organ regulacyjny, przy wykonywaniu zadania zapewniania braku zniechęcającego charakteru opłaty obciążającej abonentów z tytułu korzystania z usługi przenoszenia numerów, kosztów ponoszonych przez operatorów sieci telefonii ruchomej w związku z wykonywaniem tej usługi

2) Dyrektywę 69/335 w brzmieniu ustalonym na mocy dyrektywy 85/303 należy interpretować w ten sposób, że nie zabrania ona państwu członkowskiemu wprowadzania odpowiedzialności solidarniej funkcjonariusza publicznego, który sporządził lub przyjął